

Λογοτεχνικό Εξωσχολικό Ανάγνωσμα
Περίοδου Χριστουγέννων

Τίτλος βιβλίου: «**Χάρτινη αγκαλιά**»
Συγγραφέας: **Ιφιγένεια Μαστρογιάννη**
Εκδόσεις: **Καλέντης**

ΕΡΓΑΣΙΕΣ

Α΄ ομάδα

1. Η συγγραφέας του βιβλίου μοιράζεται μαζί μας πτυχές της ζωής κάποιων παιδιών, άλλοτε ευχάριστες και άλλοτε δυσάρεστες.
α) Ποια πιστεύεις ότι είναι τα μηνύματα που θέλει να περάσει μέσα από αυτήν την ιστορία και ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο;

Η ιστορία που περιγράφεται στο βιβλίο είναι ιδιαίτερα συγκινητική και κρύβει μέσα της ένα βαθύ νόημα. Αρχικά, θεωρώ ότι ένας από τους κυριότερους στόχους της συγγραφέως, είναι να δείξει στους αναγνώστες, πώς είναι δυνατόν να αντεπεξέλθουν στις δυσκολίες της ζωής, όποιες κι αν είναι αυτές, εάν υπάρχει η θέληση να ξεπεραστούν. Ως παράδειγμα παρουσιάζει τη Θάλεια, μια κοπέλα αδύναμη σωματικά, λόγω της αρρώστιας της, αλλά εντυπωσιακά δυνατή ψυχικά και πνευματικά. Ξεπερνάει τη δυσκολία της και όχι μόνο στέκεται αυτοδύναμη, αλλά ταυτόχρονα αντλώντας δύναμη από ένα βιβλίο που της είχε δώσει κάποτε ένα πολύ αγαπημένο της πρόσωπο, αλλάζει τον κόσμο γύρω της. Μοιράζει χαμόγελα στους ανθρώπους και τους εμπνέει θαυμασμό.

Επιπροσθέτως, η συγγραφέας προσπαθεί να τονίσει τη σημασία της ανιδιοτελούς αγάπης μέσω τόσο της αγάπης της Θάλειας για το βιβλίο, όσο και αυτής των φίλων της Θάλειας προς εκείνη. Αποδεικνύεται ότι, όταν κάποιος αγαπά πραγματικά κάτι, μπορεί να ρισκάρει ακόμα και τη ζωή του γι' αυτό, όπως έκανε η Θάλεια για να σώσει το βιβλίο. Φυσικά, κάτι τέτοιο δεν είναι δύσκολο. Πραγματικά δύσκολο είναι να φτάσει κανείς σε σημείο να αγαπάει κάτι τόσο πολύ. Μια επιπλέον ένδειξη αγάπης είναι εκείνη που έτρεφαν οι φίλοι της Θάλειας γι' αυτήν. Όταν βρισκόταν στο νοσοκομείο εκείνη σε πολύ

άσχημη κατάσταση, οι φίλοι της δεν έφυγαν ποτέ από κοντά της, περίμεναν με αγωνία τους γιατρούς και τις νοσοκόμες να ακούσουν εάν ήταν καλύτερα. Όλοι τους είχαν μάθει από τη Θάλεια πως πρέπει να έχουν υπομονή και φυσικά πως η ελπίδα δεν είναι ποτέ μάταια και πεθαίνει πάντα τελευταία. Δεν την άφησαν ποτέ μόνη της και αυτό ήταν κάτι που με συγκίνησε πολύ.

Καθώς διάβαζα το βιβλίο, ένιωσα πολλά διαφορετικά συναισθήματα με πρώτο και κυριότερο τον θαυμασμό για την αλύγιστη προσωπικότητα της Θάλειας. Είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακό πόση δύναμη μπορεί να κρύβει μέσα του

ένα κορίτσι με τέτοιου είδους προβλήματα. Ακόμη, συγκινήθηκα από την αγάπη που έδειχναν οι φίλοι της Θάλειας σε εκείνη καθώς επίσης και την αγάπη που έτρεφε η Θάλεια για το βιβλίο της. Προβληματίστηκα σε μεγάλο βαθμό από τη συμπεριφορά του Λίνου, του ενός και μοναδικού παιδιού της παρέας που δεν είχε

πειστεί ότι η Θάλεια ήταν μια ξεχωριστή κοπέλα και όχι μια μάγισσα, όπως εκείνος ισχυριζόταν. Μόνο μετά την περιπέτεια που πέρασε με την απειλή της ζωής της, κάτι το οποίο αυτός είχε προκαλέσει, αντιλήφθηκε πως ήταν απλά μια κοπέλα με πολύ θάρρος και δύναμη. Γενικότερα, η ιστορία αυτή με άγγιξε πραγματικά και με βοήθησε να καταλάβω καλύτερα τον κόσμο. Μετά την ανάγνωση αυτού του βιβλίου αισθάνθηκα πραγματικά σαν κάτι να άλλαξε μέσα μου. Συμπερασματικά, με το βιβλίο αυτό μου δημιουργήθηκαν πολλά ερωτήματα για τη ζωή αλλά μου δόθηκαν και κάποιες απαντήσεις για το πώς πρέπει να αντιμετωπίζουμε μερικές καταστάσεις.

β) Ποιος είναι ο δικός σου «μαγικός» φίλος, το σταθερό εκείνο χέρι που σε στηρίζει στις δυσκολίες της ζωής σου και σε βοηθά να γίνουν χρωματιστά και αληθινά τα όνειρά σου;

Στην ιστορία, η Θάλεια είχε έναν «μαγικό» φίλο, το βιβλίο της, κάτι το οποίο δεν αποχωριζόταν ποτέ και της έδινε δύναμη να ξεπερνά τις δυσκολίες που συναντούσε στη ζωή της. Της έδινε ελπίδα πως μπορεί να αντιμετωπίσει τα πάντα και έτσι εκείνη πίστευε στον εαυτό της. Για μένα αυτός ο ξεχωριστός φίλος είναι η αδερφή μου.

Είναι πάντα εκεί για μένα όταν τη χρειάζομαι. Μοιράζομαι τα πάντα μαζί της και παρόλο που είναι αρκετά μικρή στην ηλικία με καταλαβαίνει απόλυτα. Μπορεί να είναι μικρότερη αλλά κάποιες από τις συμβουλές που μου δίνει, δε θα μπορούσε ούτε να τις σκεφτεί κάποιος ενήλικας. Κάθε φορά που είμαι στενοχωρημένη με βοηθά να αισθανθώ καλύτερα και παρόλο που τσακωνόμαστε συχνά, πάντα συμφιλιωνόμαστε αμέσως και απολογούμαστε για τη συμπεριφορά μας.

Έχουμε περάσει τόσα πολλά μαζί που πραγματικά δε γίνεται πλέον να ζήσω χωρίς αυτήν. Εάν έλειπε, δε θα ήμουν αυτό που είμαι, δε θα είχα κάποια μικρούλα να με αγκαλιάζει όταν τη χρειάζομαι και δε θα υπήρχε κανείς στον κόσμο που να με καταλαβαίνει εντελώς! Η αδερφούλα μου, μου δίνει θάρρος και δύναμη, για να σταθώ δυνατή στις δύσκολες στιγμές και με βοηθάει να πραγματοποιήσω τους στόχους, τις επιθυμίες και τα όνειρά μου. Όπως ακριβώς

η Θάλεια είχε το βιβλίο να της δίνει κουράγιο, ώστε να μη σταματήσει να προσπαθεί και να συνεχίσει να ελπίζει έτσι έχω και εγώ τη μικρή μου αδερφή.

Επομένως, όπως και η Θάλεια ρίσκαρε τη ζωή της, για να σώσει τον «μαγικό» της φίλο, έτσι λοιπόν, κι εγώ παρομοίως, θα ρίσκαρα τη ζωή μου για να σώσω τη μικρή μου αδερφή. Και γιατί να το κάνω αυτό; Γιατί μονάχα εκείνη με κάνει να πιστέψω στον εαυτό μου όταν και εγώ η ίδια δεν πιστεύω! Άρα, ο δικός μου «μαγικός» φίλος είναι η μικρή μου αδερφή, διότι ξέρω πολύ καλά πως ό,τι κι αν συμβεί και όποια επιλογή και αν κάνω πάντα θα είναι εκεί, για να με στηρίζει.

2. Σελ. 61, «Φίλιππε, δε θα είσαι ποτέ καλά... και μας πληγώνει».
Σελ. 91, «Είπε πως αν κάνεις έναν άνθρωπο... κρύβονται μέσα μας».
Σελ. 136, «Μη φοβάσαι. Αν η αγάπη φωτίσει την καρδιά σου, χιλιάδες καρδιές θα φωτίσει».
Σελ. 165, «Όταν σε βρίσκει ο πόνος της ζωής... έτοιμη να τη δεχτείς».
Σελ. 183, « Ότι οι νέοι πρέπει να διαβάζουν... ν' αλλάζει την ασχήμια».
Σελ. 198-199, « Η θέση μας είναι... για να πετάζουν πάλι βλαστούς».
Σελ. 232, «Οι πιο πολλοί άνθρωποι... εξαλείφεται»
Σελ. 239, «Θυμάμαι τη μέρα... είναι κρυμμένος».

Αφού επιλέξεις τρία από τα παραπάνω αποσπάσματα που σε άγγιξαν περισσότερο, να καταγράψεις τις δικές σου σκέψεις.

- Σελ. 61, «Φίλιππε, δε θα είσαι ποτέ καλά... και μας πληγώνει».

Στο απόσπασμα αυτό του κειμένου παρουσιάζεται η σημασία της ειλικρίνειας και το πώς με τον καιρό συνηθίζουμε να ζούμε με τα ψέματα που έχουμε πει και αποτελούν πλέον αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς μας. Το γεγονός,

όμως, ότι γνωρίζουμε πως αυτό που πράττουμε δεν είναι σωστό, μας οδηγεί στο να αισθανόμαστε τύψεις και έτσι καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως ό,τι κι αν κρύβουμε μέσα μας, λειτουργεί εναντίον μας και μας δημιουργεί αρνητικά συναισθήματα. Πληγωνόμαστε ξέροντας πως δε χρειάζεται να

κρυβόμαστε γιατί το να κρύβει κανείς την αλήθεια είναι μια μορφή ψέματος. Επομένως, το ψέμα ίσως να είναι ο ευκολότερος δρόμος αλλά δυστυχώς συνήθως το δύσκολο και το σωστό είναι το ίδιο.

Η αλήθεια σε αντίθεση με το ψέμα μας παρηγορεί. Μπορεί πολλές φορές να «πονάει» και συνήθως είναι δυσκολότερη επιλογή από το ψέμα, αλλά όταν είμαστε ειλικρινείς έχουμε ήσυχη τη συνειδήσή μας, δε νιώθουμε πως μας κυνηγούν οι Ερινύες και όσο δύσκολες στιγμές κι αν περνάμε και όσα κι αν έχουμε

ρискάρει, προκειμένου να πούμε την αλήθεια, πάντα υπάρχει μια παρηγοριά, μια φωνή μέσα μας που μας καθησυχάζει πως όποιες κι αν είναι οι συνέπειες εμείς κάναμε αυτό που έπρεπε. Συμπερασματικά, στη ζωή μας πρέπει να επιλέγουμε την αλήθεια και την ειλικρίνεια ως οδηγό και να αποφεύγουμε το ψέμα. Αυτό πιστεύω άλλωστε πως είναι και το νόημα της παραπάνω φράσης.

- Σελ. 136, «Μη φοβάσαι. Αν η αγάπη φωτίσει την καρδιά σου, χιλιάδες καρδιές θα φωτίσει».

Στο κομμάτι αυτό της ιστορίας βλέπουμε μια φράση με ιδιαίτερα βαθύ νόημα. Εδώ αποδεικνύεται η σημασία της ανιδιοτελούς αγάπης που οφείλουν να εκφράζουν όλοι οι άνθρωποι. Ειδικότερα σε αυτήν τη φράση δίνεται έμφαση στο πως η αγάπη μπορεί να εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο μόνο με λίγη προσπάθεια. Γίνεται μία νύξη, ένας υπαινιγμός ότι η αγάπη είναι μεταδοτική. Υποστηρίζεται

πως αν ο καθένας από εμάς δείξει έμπρακτα την αγάπη του, και όχι μόνο με λόγια, σε αυτούς που πραγματικά αγαπάει, τότε κι εκείνοι με τη σειρά τους, επηρεασμένοι, θα πράξουν ανάλογα και ταυτόχρονα με την αγάπη θα μοιράζουν χαμόγελα στον κόσμο και χαρά, γιατί ένα από

τα ωραιότερα συναισθήματα είναι να ξέρει κανείς πως τον αγαπούν. Ύστερα, εκείνος χαρίζει απλόχερα την αγάπη σε αυτούς που αγαπά. Εξάλλου, κάθε άνθρωπος δίνει ό,τι παίρνει.

Αναμφίβολα, οι άνθρωποι δεν πρέπει να φοβούνται να αγαπήσουν. Αντίθετα, πρέπει να ρискάρουν, γιατί όποιος δε ρискάρει δεν είναι ελεύθερος. Ακόμη, η έμπρακτη αγάπη ποτέ δεν είχε αρνητικά αποτελέσματα για κανέναν. Οι άνθρωποι πάντα επωφελούνται απ' αυτήν, και συνήθως νιώθουν ευτυχισμένοι και χαρούμενοι. Από τα προαναφερθέντα, λοιπόν, συμπεραίνουμε ότι η παραπάνω φράση φανερώνει τον στόχο της συγγραφέως, να ενθαρρύνει τους αναγνώστες να αγαπούν, αποδεικνύοντας ότι πρέπει να το κάνουν αυτό άφοβα για ποικίλους λόγους με πρώτο και κυριότερο πως με αυτόν τον τρόπο κάνουν ένα βήμα, για να σκορπιστεί παντού η αγάπη και να «φωτίσει» όπως αναγράφεται στο βιβλίο και χιλιάδες άλλες καρδιές.

- Σελ. 232, «Οι πιο πολλοί άνθρωποι... εξαλείφεται»

Αναντίρρητα, το συγκεκριμένο απόσπασμα του βιβλίου είχε μεγάλη σημασία για μένα. Θεωρώ πως η συγγραφέας εδώ επιθυμεί να τονίσει πως παρά το γεγονός ότι περνούν πάρα πολλά άτομα από τη ζωή μας, τελικά ελάχιστα είναι εκείνα που τη στιγματίζουν και τη σημαδεύουν με έναν δικό τους ξεχωριστό τρόπο. Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που οι πινελιές που αφήνουν στη ζωή μας δεν είναι πάντα ευχάριστες και που οι αναμνήσεις μας γι' αυτούς μας στενοχωρούν. Οι άνθρωποι αυτοί

μπορεί πολλές φορές να είναι και κάποιοι που ποτέ δεν πιστεύαμε ότι θα μπορούσαν να μας πληγώσουν ή να μας απογοητεύσουν κι όμως τελικά το έκαναν.

Στη ζωή του καθενός, όμως, υπάρχουν και οι άνθρωποι που έρχονται για να μείνουν μαζί του όχι μόνο στις χαρές αλλά και στις λύπες. Εκείνοι οι άνθρωποι που δεν τον χρησιμοποιούν μονάχα για

ότι τον χρειάζονται και δεν τον εγκαταλείπουν, όταν αυτός τους έχει ανάγκη. Άλλωστε, οι άνθρωποι που πραγματικά αξίζουν να συναναστρέφονται κάποιον, όταν είναι χαρούμενος και ευτυχισμένος, είναι εκείνοι που του συμπαραστάθηκαν στις δύσκολες στιγμές, που δεν τον άφησαν μόνο του, όταν τους χρειαζόταν, εκείνοι που με την αξία τους έχουν κερδίσει τον τίτλο «φίλοι».

ΤΕΛΟΣ

Αγγελική Μεθενίτη, Β2